

Sygn. akt: II AKz 894/19

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2019 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Gwidon Jaworski (spraw.)

Sędziowie: SA Piotr Pośpiech

SA Grzegorz Wątroba

Protokolant: Damian Krzywda

po rozpoznaniu w sprawie **D. P.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k.

zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Bielsku - Białej

z dnia 30 sierpnia 2019 roku, sygn. akt III K 52/19

w przedmiocie przedłużenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

1. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że jego podstawę prawną uzupełnić o przepis art. 249 § 1 k.p.k.;
2. w pozostałym zakresie utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Bielsku - Białej postanowieniem z dnia 30 sierpnia 2019 roku sygn. akt III K 52/19, na podstawie art. 258 § 2 k.p.k., przedłużył do dnia 19 lutego 2020 roku stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego D. P..

Powyższe orzeczenie zaskarżył obrońca oskarżonego, który zaskarżonemu postanowieniu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, mający istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez wadliwe uznanie, że zachodzi konieczność zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania oraz obrazę przepisów postępowania mających wpływ na jego treść, a mianowicie art. 7 k.p.k., art. 249 § 1 k.p.k. i art. 258 § 2 i 4 k.p.k. i art. 263 § 2 k.p.k. Skarżący w oparciu o powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości poprzez uchylenie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, a w przypadku nieuwzględnienia ww. wniosku, zastosowanie wobec oskarżonego środków zapobiegawczych o charakterze nieizolacyjnym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Kontrola instancyjna zaskarżonego postanowienia wykazała, że podniesione w środku odwoławczym zarzuty nie są zasadne. Sąd Okręgowy prawidłowo wskazał okoliczności uzasadniające konieczność przedłużenia stosowania wobec D. P. na dalszy czas oznaczony najsurowszego środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym, celem zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania.

Na wstępie należy zaznaczyć, że w dalszym ciągu aktualna pozostaje przesłanka ogólna stosowania środków zapobiegawczych z art. 249 § 1 k.p.k., gdyż w niniejszej sprawie zachodzi zarówno potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania na jego etapie międzyinstancyjnym i odwoławczym, a także istnieje duże prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu, z uwzględnieniem przyjętej w nieprawomocnym wyroku kwalifikacji prawnej odmiennej od tej wskazanej w akcie oskarżenia. W świetle orzecznictwa już samo skazanie oskarżonego nieprawomocnym wyrokiem uzasadnia wystarczająco duże prawdopodobieństwo, że popełnił on zarzucane jej przestępstwo i zwalnia sąd od dalszej argumentacji tego przekonania (zob. m.in. postanowienia Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 stycznia 2009 r., sygn. akt II AKz 3/09, LEX nr 593390, z dnia 25 stycznia 2007 r., sygn. akt II AKz 19/07, KZS 2007/2/39 oraz z dnia 27 lipca 2005 r., sygn. akt II AKz 288/05, KZS 2005/7-8/87, postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 czerwca 2003 r., sygn. akt II AKz 473/03, KZS 2003/11/55). Skarżący zresztą podstawy dowodowej przedłużenia stosowania środka zapobiegawczego nie kwestionuje. Mając w polu widzenia powyższe rozważania, trzeba jednocześnie uznać, że sąd I instancji, najpewniej omyłkowo, nie zamieścił art. 249 § 1 k.p.k. w podstawie prawnej zaskarżonego postanowienia, co musi skutkować dokonaniem przez sąd odwoławczy korekty orzeczenia poprzez uzupełnienia tej podstawy o wskazany przepis.

W niniejszej sprawie aktualność zachowuje także przesłanka szczególna określona w art. 258 § 2 kpk, będąca podstawą dalszego stosowania tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego.

Nieprawomocnym wyrokiem z dnia 30 sierpnia 2019 roku, D. P. został skazany za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw.

z art. 11 § 2 k.k. na karę 4 lat pozbawienia wolności (a więc spełniającą kryterium, o jakim mowa w art. 258 § 2 kpk), co uzasadnia obawę, że oskarżony, mając w perspektywie ewentualną konieczność odbycia surowej kary pozbawienia wolności, mógłby zakłócać prawidłowy tok toczącego się postępowania, np. poprzez ucieczkę, bądź też ukrywanie się. Wymierzenie nieprawomocnym wyrokiem surowej kary rodzi bowiem domniemanie, że oskarżony może podejmować próby bezprawnych działań mających na celu destabilizację toku postępowania. Z uwagi na to, że powyższe ma charakter domniemania prawnego, nie jest konieczne dowodowe wykazywanie, aby oskarżony podejmował wcześniej konkretne działania w kierunku bezprawnego utrudniania prowadzonego przeciwko niemu postępowania. Zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa, podstawy stosowania tymczasowego aresztowania, określone w art. 258 § 2 k.p.k., przy spełnieniu przesłanek wskazanych w art. 249 § 1 k.p.k. i art. 257 § 1 k.p.k. (a taka sytuacja ma miejsce w odniesieniu do oskarżonego), oraz przy braku przesłanek negatywnych z art. 259 § 1 i 2 k.p.k., stanowią samodzielne przesłanki stosowania tego środka zapobiegawczego (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 r., I KZP 18/11, OSNKW 2012, z. 1, poz. 1). Jednocześnie trzeba mieć na uwadze, że po myśli art. 249 § 4 kpk środki zapobiegawcze mogą być stosowane aż do chwili rozpoczęcia wykonania kary, a więc nie służą jedynie zabezpieczeniu prawidłowego toku postępowania dowodowego przed sądem I instancji.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, rodzaj i stopień nasilenia wskazanej wyżej obawy, przy uwzględnieniu zagrożenia dla prawidłowego przebiegu postępowania i jednocześnie zasady ultima ratio stosowania środków zapobiegawczych o charakterze izolacyjnym, uznać należy, że tylko izolacyjny środek zapobiegawczy jest w stanie zabezpieczyć prawidłowy tok postępowania na jego obecnym etapie, a celu tego nie spełniłyby środki zapobiegawcze o charakterze wolnościowym, w szczególności nie uniemożliwiłyby w wystarczającym stopniu podjęcia przez oskarżonego próby ucieczki czy ukrycia aby uchronić się przed wykonaniem kary lub przynajmniej oddalić je w czasie. Dlatego też nie sposób uznać, by sąd I instancji naruszył zasadę minimalizacji stosowania środków zapobiegawczych określoną w art. 257 § 1 kpk. Ponadto w ocenie sądu odwoławczego, tymczasowe aresztowanie stosowane dotychczas wobec oskarżonego przez okres roku i 1 miesiąca, przy uwzględnieniu wymiaru nieprawomocnie orzeczonej wobec niego

kary pozbawienia wolności, nadal pełni funkcję zabezpieczającą, nie można zatem mówić, że stosowanie środka zapobiegawczego przerodziło się w antycypację kary, jak sugeruje skarżący. Z kolei okres, na jaki przedłużono tymczasowe aresztowanie uzasadniony jest toczącym się obecnie postępowaniem międzyinstancyjnym.

Zażalenie nie zawierało żadnych argumentów przemawiających za uchYLENIEM czy zmianą zaskarżonego postanowienia. W związku z powyższym, stwierdzając jednocześnie, że po stronie oskarżonego nie zachodzą okoliczności z art. 259 § 1 i 2 k.p.k., Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

SSA Grzegorz Wątroba SSA Gwidon Jaworski SSA Piotr Pośpiech

ZARZĄDZENIE

- odpis postanowienia doręczyć oskarżonemu z pouczeniem o prawomocności i jego obrońcy;
- zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 24 września 2019 roku